

JUDr. Jeroným TEJC
MINISTR SPRAVEDLNOSTI ČR

Praha 10. března 2026
Č.j. MSP-328/2024-ODKA-SPZ/7
Počet listů: 3
Přílohy: 8

Nejvyšší soud
Burešova 20
657 37 Brno

Obv. A. P. – stížnost pro porušení zákona

Přílohy: kopie podstatné části trestního spisu Městského soudu v Praze sp. zn. 75 T 10/2023

Podle § 266 odst. 1 zák. č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád) podávám ve prospěch obviněné A. P.,

stížnost pro porušení zákona

proti pravomocnému usnesení Městského soudu v Praze ze dne 29.2.2024, sp. zn. 75 T 2/2024.

Postup před vydáním napadeného rozhodnutí

- 1 Dne 14. 12. 2023 byla podána u Městského soudu v Praze obžaloba státní zástupkyně Městského státního zastupitelství v Praze ze dne 7. 12. 2023, sp. zn. 1 KZV 20/2020, na obviněné J. Ř., J. H., P. K., J. K., V. K., K. P., M. D., N. Č., M. D., V. K., P. K., T. L., P. M., L. M., A. P., M. T., V. U., T. V., J. Z., společnost XY, společnost XY, společnost XY, a společnost XY.
- 2 Uvedená věc byla u Městského soudu v Praze zapsána pod sp. zn. 75 T 10/2023.

- 3 Jednání těchto obviněných bylo v předmětné obžalobě povětšinou právně kvalifikováno jako zvlášť závažný zločin účasti na organizované zločinecké skupině dle § 361 odst. 1 alinea první, odst. 2 trestního zákoníku a zvlášť závažný zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle ustanovení § 240 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 písm. a) trestního zákoníku, spáchané ve spolupachatelství podle ustanovení § 23 trestního zákoníku a ve prospěch organizované zločinecké skupiny podle § 107 odst. 1 trestního zákoníku, popřípadě jako zločin legalizace výnosů z trestné činnosti podle ustanovení § 216 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. b), c) trestního zákoníku.
- 4 Dne 22. 12. 2023 byl Městskému soudu v Praze doručen návrh na schválení dohody o vině a trestu sjednané dne 20. 12. 2023 mezi obviněnými A. P. a L. M. a státní zástupkyní Městského státního zastupitelství v Praze.
- 5 Městský soud v Praze na předložení uvedeného návrhu reagoval tak, že usnesením ze dne 18. 1. 2024, sp. zn. 75 T 10/2023, vyloučil věc těchto dvou obviněných ze společného řízení k samostatnému projednání, neboť byl dán předpoklad, že by bylo možno ohledně nich bezodkladně jednat a rozhodnout.
- 6 Vyloučená věc byla u Městského soudu v Praze zapsána pod sp. zn. 75 T 2/2024.
- 7 Následně pak Městský soud v Praze ve vztahu k obviněnému L. M. rozhodl rozsudkem ze dne 29. 2. 2024 o schválení dohody o vině a trestu a obviněného uznal vinným zločinem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle ustanovení § 240 odst. 1, 2 písm. a), c) trestního zákoníku.

Napadené rozhodnutí

- 8 Městský soud v Praze ve vztahu k obviněné A. P. rozhodl usnesením ze dne 29. 2. 2024, sp. zn. 75 T 2/2024, o neschválení dohody o vině a trestu ohledně zločinu legalizace výnosů z trestné činnosti podle ustanovení § 216 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. b), c) trestního zákoníku účinného do 31. 1. 2019. Usnesení nabylo právní moci dnem jeho vydání, tedy dne 29. 2. 2024. Vzhledem k tomu, že v případě obviněné byla dohoda o vině a trestu sjednána až po podání obžaloby, nevrátil soud její věc podle § 314r odst. 2 věty druhé trestního řádu do přípravného řízení, ale opětovně ji spojil ke společnému projednání s původní věcí projednávanou na podkladě obžaloby ze dne 7. 12. 2023.
- 9 Ve spojitosti s neschválením dohody o vině a trestu týkající se obviněné A. P. pak městský soud argumentoval tím, že dotyčné je – na rozdíl od obviněného M. – kladeno za vinu spáchání trestné činnosti podle § 216 trestního zákoníku. Tato trestná činnost je přitom neoddělitelně spjata s existencí souběžně žalované a projednávané trestné činnosti zdrojové. Pakliže by tedy soud za takových podmínek schválil dohodu o vině a trestu, znamenalo by to, že dospěl rovněž k závěru o spáchání skutku, v němž je spatřována zmíněná zdrojová trestná činnost. De facto tedy, že by dospěl k předběžnému závěru o vině spoluobviněných, přičemž tento závěr by musel být adekvátně vyjádřen v popisu skutku, jímž by byla obviněná na základě schválené dohody o vině a trestu uznána vinnou. V návaznosti na výše uvedené pak soud uzavřel, že kdyby tímto způsobem postupoval, nedostal by své povinnosti vystupovat v dalším průběhu příslušného trestního řízení nestranně a důsledně ctít zásadu presumpce neviny. Nevyhnutelně by totiž předjímal skutečnosti, které teprve mají být předmětem dokazování a právního posouzení. S ohledem na uvedené skutečnosti Městský soud v Praze shledal překážku, která mu brání ve schválení dohody o vině a trestu.

Právní posouzení

Relevantní právní úprava

- 10 Podle ustanovení § 314r odst. 2 trestního řádu ve znění účinném do 31.12.2025 *soud dohodu o vině a trestu neschválí, je-li nesprávná nebo nepřiměřená z hlediska souladu se zjištěným skutkovým stavem nebo z hlediska druhu a výše navrženého trestu, případně ochranného opatření, nebo nesprávná z hlediska rozsahu a způsobu náhrady škody nebo nemajetkové újmy nebo vydání bezdůvodného obohacení, anebo zjistí-li, že došlo k závažnému porušení práv obviněného při sjednávání dohody o vině a trestu.* V takovém případě věc vrátí usnesením do přípravného řízení. Proti tomuto usnesení je přípustná stížnost, která má odkladný účinek.
- 11 Podle ustanovení § 216 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. b), c) trestního zákoníku ve znění účinném do 31. 1. 2019 *bude odnětím svobody na dvě léta až šest let nebo propadnutím majetku potrestán pachatel, který zastírá původ nebo jinak usiluje, aby bylo podstatně ztíženo nebo znemožněno zjištění původu věci, která byla získána trestným činem spáchaným na území České republiky nebo v cizině, nebo jako odměna za něj, a spáchá-li takový čin ve vztahu k věci pocházející ze zvláště závažného zločinu nebo k věci ve značné hodnotě.*

Posouzení předmětné věci

- 12 S právním názorem Městského soudu v Praze, na jehož základě došlo k neschválení shora uvedené dohody o vině a trestu sjednané s obviněnou A. P., nelze souhlasit, a to z následujících důvodů.
- 13 Z argumentace zmíněného soudu stručně řečeno plyne, že v případě schválení této dohody by se předseda senátu cítil podjatým pro poměr k věci týkající se projednávání související – zdrojové trestné činnosti. V první řadě lze zdůraznit, že platná právní úprava pro podobné situace takový důvod podjatosti nepostuluje, což je také logické, neboť schválení dohody o vině a trestu vychází z jiných principů než vydání odsuzujícího rozsudku po provedení dokazování v řízení před soudem. Sjednání dohody o vině a trestu, pokud je realizováno bez předchozího vedení dokazování před soudem, významně zefektivňuje a zrychluje trestní řízení. Cenou za takové zefektivnění je významný průlom do některých stěžejních principů trestního řízení, zejména zásady materiální pravdy, vyhledávací, volného hodnocení důkazů a bezprostřednosti. K uvedenému průlomu ovšem může dojít jen na základě dohody s obviněným, který před standardním projednáním své trestní věci může (či nemusí) preferovat procesní odklon ústící v uložení kompromisního trestu, zpravidla zohledňujícího fakt, že ke zmíněnému zefektivnění sám přispěl.
- 14 Dále uvádím, že z výše citovaného ustanovení § 314r odst. 2 trestního řádu vyplývá, že soud primárně posuzuje parametry příslušné dohody, a to z hlediska toho, zda je dán soulad mezi stávajícími skutkovými zjištěními, které jsou jejím podkladem, a jejich formálním vyjádřením, a to jak v popisu skutku, tak v aplikované právní kvalifikaci. Ve vazbě na uvedené posouzení se soud zabývá též zákonností dohodnutého trestu. Soud zde v návaznosti na podání obžaloby oproti standardnímu procesnímu pořadu právo nenalézá, ale vystupuje v něm jako garant elementární zákonnosti a vyváženosti dohody procesních stran. Ohledně charakteristiky uvedeného hodnotícího a „garančního“ procesu lze v dalším odkázat na poslední vydání Velkého Beckova komentáře trestního řádu: *Soud neprovádí dokazování, nevyhodnocuje skutkový stav na základě dokazování provedeného v hlavním líčení, nicméně i na základě znalosti spisu může dospět k závěru, že je zde patrný nesoulad mezi tím, čemu nasvědčují důkazy založené ve spise, a tím, co je obsaženo v dohodě o vině a trestu. Důvodem pro*

neschválení dohody o vině a trestu by neměla být jakákoli pochybnost o správnosti skutkových závěrů obsažených v dohodě o vině a trestu, případně jakákoli nepodstatná věcná nesprávnost, mělo by jít o otázky zásadního rázu. Institut dohody o vině a trestu je založen právě na jistém konsenzu mezi obviněným a státním zástupcem, který se týká nejen otázek trestních sankcí, ale též otázek skutkových a případně i právní kvalifikace činu. Obviněný souhlasí s dohodou o vině a trestu, nežádá plnohodnotné prokazování všech skutečností, které je možno prokázat pouze dokazováním provedeným v hlavním líčení při zachování všech zásad dokazování. Případně naopak výsledkem takového konsenzu může být i stíhání skutku v omezeném rozsahu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a rezignace ze strany státního zástupce na prokazování plného rozsahu skutku (např. v otázkách výše škody, množství distribuovaných drog, hromaděných zbraní, doby trvání omezení osobní svobody apod.). Možnost neschválit dohodu o vině a trestu, neboť soud nepovažuje v dohodě obsažený popis skutku za reálný odraz toho, co se ve skutečnosti odehrálo, popř. o tom má závažné pochybnosti, je projevem zásady zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností (dříve tzv. materiální pravdy), která v minimální míře zůstává zachována v tomto zvláštním způsobu řízení (srov. k tomu § 2 odst. 5 a též výklad v bodech 3 a 4 k § 175a).¹

- 15 Uvedené lze shrnout tak, že v případě posuzování zákonnosti dohody o vině a trestu by měl soud ze zřejmých důvodů respektovat vůli procesních stran. Jak v rovině viny, tak trestu by měl tedy především zabránit excesům typu přijetí viny za skutek, který nemůže být trestným činem, či akceptování zcela zjevně nepřiměřeného trestu či jiné zjevné nesprávnosti, například že shromážděné důkazy zjevně neprokazují vinu. Odsuzující rozsudek, jímž se schvaluje dohoda o vině a trestu, má sice i v takovém případě konstitutivní účinky, nicméně tyto jsou primárně výrazem dohody státního zástupce s obviněným. Parametry zmíněného posouzení jsou tudíž z povahy věci velmi odlišné oproti rozhodování, jež je založeno na kontradiktorně vedeném procesu dokazování v rámci soudní fáze trestního řízení. Jde o významně odlišnou kvalitu. Jinak řečeno, nebýt příslušné dohody, soud by obviněného odsoudit nemohl. Pakliže tedy soud v rámci procesu posuzování zákonnosti dohody o vině a trestu dospěje k závěru, že dohoda po skutkové i právní stránce ničím podstatným neodporuje poznatkům shromážděným v dosavadním průběhu řízení, těžko lze dovozovat, že takový závěr soud diskvalifikuje z dalšího procesu, který bude stavět na dokazování provedeném již přímo samotným soudem, a to ve spojitosti s uplatněním zásady ústnosti, bezprostřednosti, kontradiktornosti a oficiality. Pokud se soud přesto cítí v naznačeném smyslu podjatý, absentuje zde jakákoliv materiální příčina takového stavu. Příčinou uvedených obav se totiž jeví být podcenění vlastní soudcovské role i predispozic soudce k nestrannému – ryze soudcovskému – postupu, a zejména pak nesprávný náhled jak na institut „dispozitivní“ dohody o vině a trestu, tak na charakter a stěžejní význam dokazování v řízení před soudem.
- 16 Přihlédnout lze ostatně, jak je výše naznačeno, také k tomu, že § 314r odst. 2 trestního řádu ani jiné ustanovení trestního řádu explicitně nevyklučuje sjednání dohody o vině a trestu za situace, kdy je takovou dohodou nutně implikován závěr o trestné činnosti jiné osoby. Pokud by se uplatnilo pravidlo spočívající v apriorním vyloučení dohody o vině a trestu ve věcech, ve kterých k podobné implikaci dochází, byly by z portfolia věcí, ve kterých by jinak bylo možné o uzavření zmíněné dohody uvažovat, apriorně vyloučeny všechny věci vyznačující se vedením společného řízení na bázi objektivní souvislosti. K uzavření této dohody by zde mohlo dojít vlastně jen za situace, kdy budou chtít uzavřít takovou dohodu všichni (spolu)obvinění, tedy naprosto výjimečně.

¹ Šámal, P. a kol.: Trestní řád. Komentář. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, 3681 s.

- 17 Městský soud se jeví být ve svém přepjatém a materiálně neopodstatněném přístupu k dané problematice navíc nedůsledný. Jak už bylo uvedeno v předchozím bodě, v předmětné věci totiž nejde jen o vazbu konkrétního jednání obviněné A. P. na zdrojovou trestnou činnost, ale též o součinnost obviněného L. M. poskytnutou ve formě, která je od jednání dalších obviněných rovněž neoddělitelná. Uvedená materiální vazba určitě není narušena tím, že v popisu skutku nebude standardně identifikována a vyjádřena. Pokud je už taková vazba na osobu konkrétního spoluobviněného ve smyslu rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ze dne 25.11.2021, č. 63703/19, ve věci Mucha proti Slovensku, v popisu skutku formulačně zastírána, jde především o působení toho kterého odsuzujícího výroku navenek a vyjádření nepodjatosti v její objektivní složce. Z hlediska toho, zda je předjímán něčí podíl na trestné činnosti, se pak jeví být irelevantní, zda je předjímano organizátorství zahrnující využití tzv. bílého koně k některému z kroků v rámci páchané trestné činnosti, popřípadě k legalizaci prostředků získaných zdrojovou trestnou činností, nebo je předjímana realizace jen některého(rých) z kroků naplňujících objektivní stránku trestné činnosti a spáchaných v úmyslu přímém.
- 18 Co se pak týče možné podjatosti soudce v případech, kdy samostatně (postupně) rozhoduje o vině různých obviněných skutkem majícím charakter trestné součinnosti či o vině úzce souvisejícími (provázanými) skutky, odkázat lze na usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 5 Tdo 459/2023, podle kterého *důvodem pro vyloučení soudce podle § 30 odst. 1 trestního ř. z vykonávání úkonů trestního řízení ve věci obviněného není bez dalšího zjištění, že soudce dříve uznal vinným tímž skutkem kvalifikovaným jako trestný čin jinou osobu. Nejde ani o porušení zásady presumpce nevinny (§ 2 odst. 2 trestního ř.), jestliže v takovém svém předcházejícím rozsudku ve věci jiné osoby soud do popisu skutku zahrnul i obviněného, bylo-li to nezbytné pro správné vystižení právní kvalifikace, pokud přitom jednoznačně vyjádřil, že tento obviněný je stíháný v samostatně vedeném trestním řízení, jeho vina dosud nebyla zákonným způsobem prokázána a tento rozsudek se jej netýká. Přitom jsou významné především použité slovní formulace a také kontext, v němž byly učiněny, a to jak ve výroku takového předcházejícího rozsudku, tak i v jeho odůvodnění.* Obdobný právní názor byl prezentován i v rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ze dne 3.6.2025, č. 34067/23, ve věci Bouša proti České republice.
- 19 Pokud by městský soud postupoval v intencích citované právní věty, žádná procesní rizika mu nebránila v tom, aby předmětnou dohodu o vině a trestu sjednanou s obviněnou schválil. Podle citovaného judikátu totiž platí, že soudce není vyloučen z rozhodování související trestné činnosti, jestliže formuluje příslušný skutek tak, aniž by předjímal vinu dalších obviněných, jejichž jednání teprve bude projednáváno. Soudu tedy nic nebránilo v tom, aby odkaz na zdrojovou trestnou činnost, z níž měla trestná činnost obviněné vycházet, formuloval obecněji, či dokonce vágně. Zmíněnou možnost však soud v daném případě nevyužil. Navíc důvody, které soud vedly k neschválení dohody, ani nelze podřadit pod důvody uvedené ve výše citovaném ustanovení, čímž porušil v neprospěch obviněné A. P. zákon v § 314r odst. 2 trestního řádu ve znění účinném do 31.12.2025.
- 20 Závěrem uvádím, že předložená kopie části spisu by měla být s ohledem na uplatněné námítky dostatečná. Samotný trestní spis je stále nedostupný s ohledem na probíhající řízení před soudem.
- 21 Pro případ, že by Nejvyšší soud dospěl k závěru, že jsou splněny podmínky pro rozhodnutí o této stížnosti pro porušení zákona v neveřejném zasedání, s takovým postupem souhlasím.

Návrh

S ohledem na výše uvedené navrhuji, aby Nejvyšší soud:

- 1) podle § 268 odst. 2 trestního řádu vyslovil, že pravomocným usnesením Městského soudu v Praze ze dne 29.2.2024, sp. zn. 75 T 2/2024, byl v neprospěch obviněné A. P. porušen zákon v ustanovení § 314r odst. 2 trestního řádu ve znění účinném do 31.12.2025,
- 2) s odkazem na § 269 odst. 2 trestního řádu napadené usnesení, jakož i všechna další rozhodnutí na toto usnesení obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž dojde zrušením, pozbyla podkladu, zrušil,
- 3) a v souladu s ust. § 270 odst. 1 trestního řádu Městskému soudu v Praze přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.